

"Een kwart kubieke millimeter medelijden maar ook niet meer"

EEN KWART KUBIEKE MILLIMETER MEDELIJDEN MAAR OOK NIET MEER EN ZEKER NIET MET MIJZELF

In het verhaal Koude Watermeloen van Uw eerste verhalenbundel staat een episode beschreven over de laatste maand van Uw vader in zijn huis, eenzaam en verlaten door iedereen, een week voor zijn laatste en definitieve opname in een gekkenhuis en vlak voor zijn dood, die behoort tot de meest huiveringwekkende en navrante passages uit de vaderlandse bekentenisliteratuur. Wie zo iets treurigs en mensonterends op deze afstandelijke, meedogenloze, onderkoelde, analyserende, cynische wijze beschrijft moet niet alleen zijn vader, maar de hele mensheid wel haten.

Mijn vader was een half waanzinnige, seksueel geperveteerde slapjanus, een pathologische leugenaar, een megalomane fantast, een profiteur, een lafaard, een luilak, een depressieve, deprimerende, verwenne egoïst, een anonieme beller, een borderline patiënt en voor heel veel mensen een onmens, iemand die zijn leven lang niet echt heeft hoeven werken, zich niets van zijn kinderen aantrok, die hij vanaf hun eerste levensjaar bij de grootouders stalde, zijn geld over de balk smet en als het even kon altijd van anderen vivat, maar ik haatte hem niet. Misschien is mijn grootste probleem dat ik niet kan haten. Ik minachtte hem wel en in mijn beste momenten had ik heel even een kwart kubieke millimeter medelijden met hem, maar nooit langer dan twee minuten en nooit meer dan die kwart kubieke millimeter. Hij heeft een spoor van vernieling getrokken door het leven van mijn veel te vroeg overleden broer, mijn zuster en dat van mij. Daarin stond hij niet alleen; hij had de support van die hele gedemoniseerde familie in hun redeloze haat tegen mij en mijn zuster. Heel fijnchristelijke mensen wreven me altijd onder mijn neus dat je je vader en moeder vooral moest eren en anders regelrecht naar de hel en verdommenis ging, maar in die familie van mij viel niets te eren. En als ik dat dan zei, dan zeiden ze; ook al is er niets te eren, je moet en zal ze toch eren. Dat was de goede raad van die kristelijke knakkers, want anders zou je vroeg kunnen sterven door de vurige wraak des Heeren, zeiden ze ook nog. Die moffiese Befehl ist Befehl mentaliteit geldt nog steeds in evangelische kringen. Het is ook geen wonder dat die gereformeerde Mr. Aantjes probleemloos dienst nam bij de Nederlandse S.S., daar had het CDA aanvankelijk helemaal geen probleem mee. Nederland leverde het grootste contingent SS-ers aan de Nazis, vooral uit het Noorden des lands. Vlak voor zijn dood bezocht ik mijn vader nog een keer. Dat was geen frisse bedoening. De pis en de stront stonden een decimeter hoog in het toilet en stroomden traag de gang in. Hij had drie keer per week hulp van de een of ander sociaal voelende welzijnswerker en een werkster die de boel schoon maakte, maar hij deed het allemaal expres op de grond om ze flink wat werk te verschaffen. Hij heeft zijn hele leven iets gehad met stront, pis, geweld, masochisme en sadisme. Overal lag met urine en uitwerpselen besmeurd ondergoed en -in zijn geval heel toepasselijk- boekjes met fotos van piesende en poepende mensen in alle rangen en standen.

Wist U dat je ook staande in zee kan staan kakken als je je zwembroek tenminste uitdoet en zo lang over je hoofd trekt want een kapstok is niet in de buurt en men moet goed de stroming in de gaten houden of het eb of vloed is en waar de muien zitten, anders zit je met de eigen gebakken bruine peren lelijk in je maag als ze jouw kant op drijven met de aanlandige wind mee. De uitwerpselen drijven omhoog en men moet goed uitkijken geen besmeurde rug te krijgen, want dan is het homerische gelach op het terras van De Blauwe Tent aan de Zuid-Boulevard in Zandvoort, waar alle homos als apen samen hurken, niet van de lucht. De ex-hbs-er D. die tien jaar over zijn hbs a deed trapte een keer op het terras van die homotent in een hondendrol en de homomannen lagen en bloc in katzwijn van het lachen omdat een hunner, de meest Sodomietische anaal erotikus, die drol daar zelf had neergelegd. Een staaltje typische nichtenlol waar ik waardering voor kan opbrengen. Ik vind het enig, hoor, daar niet van zo lang het mijzelf niet treft.

Verschillende keren had mijn vader in zijn laatste nadagen geprobeerd het huis in brand te steken door brandende sigarettenpeuken uit te drukken op de dure leren banken, waar tientallen brandgaten in zaten en hij liet als masochist opzettelijk alle deuren open staan, ook 's nachts, zodat een potentiële seriële killer of beroepsinbreker zich gemakkelijk toegang kon verschaffen, voordat het scheermes zijn strot open jaapte en dat was in zijn buurt niet ondenkbaar want aan de Parkweg, vlak bij de sjieke straat, de Nassaulaan, waar hij woonde barstte het van de half waanzinnige junkies, de alcoholische zwervers en gewelddadig gajes uit woonwagenkampen bevolkte de discotheek en achteraf kroegen, dronken zich moed in en gingen op dievenpad. Uiteindelijk is hij gedwongen door een arts een papier te tekenen dat ze hem eindelijk

voor goed kon den opsluiten in een gekkenhuis waar hij al lang thuis hoorde en daar is hij na een paar maanden de pijp uit gegaan en na af loop gecremeerd. Zijn as is uitgestrooid. Hij heeft geen spoor na gelaten na zijn dood. Tijdens zijn leven trok hij een lang traject van vernielingen aan in menig leven. In elk geval heeft hij toen nog een laatste warm afscheid gekregen en een allerlaatste snikhete dag. Hij heeft geleefd als een zelf zuchtig beest en een gewetenloze heiden en hij is gestorven als een beest en een heiden, door niemand betreurd. Dat is alles wat ik er van kan zeggen.

Huilde U toen Uw vader stierf?

Huilen? Ik huil nooit, baby. Ik heb geen tranen meer over om te huilen, zeggen mijn dochters vaak. Nooit hebben ze mij zien huilen. Mijn tranen zijn gestold gesteente. Ik ben totaal immuun geworden voor het alles omvattende wereldleed van anderen. Ik ken geen enkele emotie. Al sterven ze bij bosjes; ze kunnen me aan m'n reet roesten. Huilen is voor mij te laat. Ik huilde niet eens toen hij stierf; ik riep daarentegen voor de eerste en laatste keer van mijn leven Halleluja, sprong een gat in de lucht en sloeg als een volleer de balletdanser een driedubbele kuitenflicker en belandde weer met mijn twee mooie benen op de aarde! Homos, die zoals bekend een goede smaak hebben voor manlijk schoon, hebben altijd tegen mij gezegd dat ik " een paar geile poten" heb. En ik ben meer dan eens door een Engelse of Amerikaanse kunsthan delaar aangeduid met " Gorgeous". Hoor je het eens van een ander! Nee, ik zat geramd en gebeiteld!

Huilt U nooit?

Zelden of nooit. Bij zijn dood heb ik geen traan gelaten! Niet dat ik er uitzinnig plezier in had, hele maal niet, maar zijn dood heeft niets veranderd in mijn leven. Het maakte gewoon geen verschil. Hij was toch altijd al de grote afwezige geweest. Tijdens zijn leven maakte hij het leven voor anderen een hel. Nu zit ie er zelf in. Ik beleef daar helemaal geen vreugde aan. Het is zelfs zeer verdrietig. Voor alle betrokkenen! U huilde wel van wanhoop als 21 jarige op Uw zolderkamer in de villa in Heemstede om de geeste ijke en fysieke kwellingen, die Uw oma, tante en broertje Uw totaal weerloze, fysiek en psychisch zwakkere zus ter aandeden?

Dat klopt! Tegelijkertijd besepte ik dat die tranen van machteloosheid, woede en bitterheid niets veranderden aan de situatie en dat ik niet bij machte was iets in haar voordeel te kunnen doen. Ik had al moeite genoeg mijzelf in die grote villa in Heemstede, dat psychopaten asiel te handhaven! De situatie in dat huis leek op een concentratiekamp. De voortdurend vijandige houding op "christe lijke grondslag" van de familie van mijn vriendin Els tegen mij omdat ik uit een gescheiden gezin kwam was een extra last om mee te dragen. Ze tolereerden mij met veel moeite, maar van accepteren was geen sprake! De ene christelijke schimp scheut na de andere kreeg ik te horen op een uiterst geraffineerde manier. Ze begonnen hun verwijten meestal met: " De Heere zegt mij, dat..." of "Ik heb een Woord van den Heere voor jou!" en dan volgde er weer een hatelijkheid, verpakt in Bijbelteksten. Veel later las ik als schrale troost, maar met een gevoel van diepe bitterheid in de Bijbel dat tranen die geplengd worden om andermans verdriet en leed kostbaar zijn in Gods ogen en Hij vangt ze in een schaal op, zo staat er geschreven. Ik hoop dat die schaal groot genoeg is, anders wordt het daar boven nog een overstroming! Voor mijn eigen verdriet was geen enkele schaal groot genoeg.

Waarom is die troost zo schraal?

Omdat het niets oplost en heel fijnchristelijke mensen zoals die gristenen die Bijbelteksten rond strooi den om elk onmenselijk gedrag te legitimeren ongetwijfeld elke mistand zullen goed keuren. Mijn opvoeders kenden de Bijbel helemaal niet in de juiste kontekst en gebruikte het boek uitsluitend om onmenselijk gedrag, kapitalisme, fascisme, nazisme, totalitaire systemen en racisme mee goed te praten.

Kan beeldende kunst troost schenken?

Als je die zo gelovige psycholoog Tejo van der Weele gelooft wel, maar die is dan ook heel populair in E.O. kringen, want hij zegt te geloven in de genezende kracht van schoonheid. Als hij bedoelt dat een zeer mooie vrouw, die altijd zuinig op haar ondernavelse peper en zout onderstelletje is geweest en daarom totaal vrij van geslachtsziekten, schimmels of tuberkuleuze kiemen vrolijk over de tennisbaan van het leven stuitert, ja, zij is met heur D cup borsten als druiventrossen en dijen als elpenbeen balsem voor de ziel, de geest en het lichaam van de gezonde doorsnee heteroseksjuweel, dan geloof ik meneer van der Weele, die toch ook doktorandus is, net als Hans doctorandus Sukkel, misschien nog wel. Hij vergeet alleen te vermelden dat heel veel mooie vrouwen niets te melden hebben, nauwelijks een interessant gesprek kunnen voeren en ik zeg U dat 't spelletje van kut plus lul is neuken op de duur ook erg gaat vervelen net als Mens erger je niet of Monopoly. Wat dat betreft is, om met Sartre te spreken de teerling al lang

geworpen en het huis gesloten. Uw vraag was of beeldende kunst troost kan schenken en daar zeg ik hartgrondig op: Neen, neen en nogmaals neen!!! Een bakkie troost schenken, dat doet je belegen opoe uit de bruin aangekoekte pot zwart gekookte koffie of looizuur thee die al twee dagen met een morsige, bevlekte, beduimelde en bevingerde theemuts op een waxinelichtje staat te sudderen. Wist U wel dat daar brand van kan komen? Hele volksstammen zijn zo le vend verbrand! Enfin, het scheelt weer tijd, geld, energie, ontwikkelings budgetten of applaus bij de creatie!

Een echte kunstenaar leidt een solitair bestaan.

Het alleen zijn? Daar geniet ik van. Ik moet veel alleen zijn. Ik word ziek bij mensen met hun mens en wensen. Ik ben allergisch voor ze! Ik kan niet in een rij voor een loket staan dan breek ik een stoel poot af en ga om me heen rammen. Ik haat ze! Ik kots op ze met een broek vol liefde en de gorgel verstikt van mededogen! Ter Braak heeft gelijk gehad als hij zegt; cultuur is voor gemankeerden van geest en voor lichamelijk gebrekkigen, geestelijk gestoorden, gewetenloze psychopaten en seksuele delinquenten en de ongelukkigen met een verstoorde jeugd, die niet in staat zijn aan het normale leven deel te nemen door allerlei erin geramde en geslagen handicaps waar zij zelf niets aan konden doen en waar door zij om die valide reden buiten hun eigen schuld, geen voldoende op het school rapport voor konden halen.

(De oplettende, literair geschoolde lezer zal opvallen dat schrijver dezes op eigen gezag de mening van Ter Braak heeft uitgebouwd en verhevigd, geheel in stijl met de Zeitgeist der negentiger jaren van de vorige, een onbestemde stijlperiode, wat dat dan ook moge zijn).

© september 2015, fredvanderwal, BasicPublishing.nl